

Thailands katastrof

Att önska sig bo i en värld utan elände, bekymmer, krig och naturkatastrof är bara en dröm. Men människors relation till varandra är ett faktum.

Vi från Asien och Mellanöstern har en annan uppfattning om katastrofer. Vi som upplevt krig och naturkatastrofer vet hur människor behöver varandras hjälp och ömhet vid sådana tider. Det är oundgängligt att bli berörd av situationen.

Jag lider med drabbat folk. I synnerhet med svenska folket, med de som förlorat sina nära och kära. Händelsen i Thailand har förändrat vår syn på livet. Det är livets gång, ena stunden till den andra, vara eller icke vara. Allt sker på en sekund. Allt plundras och härjas av en osynlig och överklig kraft.

Hur ska vi hantera situationen om vi inte har solidaritet att hjälpa varandra? Om vi inte delar sorgen med varandra. Om vi inte tror på vidden av eländet. Vem kan hjälpa oss människor utom oss själva?

Detta fenomen i ett land som Sverige är mycket sällsynt. Svenska folket har sällan bemött flykten från döden i en så stor omfattning. De har alltid hjälpt andra i nöd. Nu blev det vise versa. Men de för all sin goda vilja under alla år, har de nu fått bra med stöd från andra.

Vi får inte ta livets styrka på skoj. Samtidigt får vi ej tappa greppet att leva ett fullt normalt liv. Det tar naturligtvis lång tid att såren läka.

2005-01-02